

LA CAMPANA DE GRACIA

¡DE SETSE!

¡Aquest es Carlos seté Carnestoltas de pallé!

EN UN BALL DE MASCARAS.

ON CRISTÓFOL es viuudo, tē uns quaranta cinch anys, dú patillas grises retalladas á l'inglesa, es una mica calvo, porta lentes d' or y ensenya á tothom qui vulga véurelas una cara com unas pasquas y una panxeta mes rodan-

xona que una sombrilla oberta, damunt de la qual, l' hi ballan á cada pas que dona, 'ls penjoys de un magnífich armillero.

Ell es un home de qui s' en fá cabal. Notari, 's distingeix per la seva rectitut, puig vá á missa á Sant Jaume tots los diumenjes, parla mal dels liberals, asisteix als enterros de tots los coneguts que se l' hi moran: tē en lo despaix lo retrato del rey..... y únícament un deixo l' hi ha quedat de quan era jove. Al arribar 'l mes de Febrer, encare que 'l matessin no sabia estarse de anar al ball de la Candelera que 's dona en lo Liceo.

Allá vá ell afeytadet de fresch, ab la camisa de petxera rissada, ensenyant tres diamants com tres estrelles, vestit de negre, ab los punys y coll lluhents com un xarol, y ab un sombrero de copa que sembla acabat de treure del aparador.

Com que ja de lluny fá olor de pessetas, no l' hi faltan may conquistas de *mi flor*: y en aquellas tres ó quatre horas de cáureli la baba, anant del bras de una hermosa desconeguda, s' olvida dels manuals, dels protocols, dels debitoris y dels encàrrechs de confiança que l' hi han fet mes de quatre comunitats religiosas.

El *hombre es débil* ha dit l' autor de una bonica sarsuela, y D. Cristófol ab tot y 'ls seus quaranta cinch anys, y 'l seu títol de notari y la seva reputació d' home serio y de molt bonas prendas de carácter, es débil una vegada cada dotze mesos.

Aquest any me 'l veig passejant, dant lo bras á una máscara, que francament, vá ferme enveja.

Era alteta pero proporcionada: vestida de tití, deixava veure una cintura que marejava, y un peu petit ficat dintre una polaca que n' hi havia per tornarse ximple. Una mascarilla de seda negra, talladeta arrant del llabi superior, deixa veure una barba primorosa ab un sotet mes manyach que un gosset d' ayguas, y aumentava l' hermós conjunt de la conquista de D. Cristófol, un cabell negre com l' ala de un corp, y uns ulls mes negres encare que la máscara que 'ls rodejava.

D. Cristófol, roig com un perdigot, semblava una ruixadora de requiebros y paraulas dolsas: las sortidas de la seva máscara 'l feyan riure de una manera que tirava per terra sa formalitat acostumada y jo vaig tenir la patxorra de seguirlo, en primer lloch porque m' agradava la seva socia, y mes que per res per veure fins ahont arribaria D. Cristófol.

Vingué l' hora de anar al restaurant.

En aqui la máscara vá fer alguns remilgos y cumpliments; pero jo qu' estava segut á la taula del costat puch dir que en l' espay de una hora escassa s' havia empassat un plat d' arrós á la milanesa, un altre de macarrons á l' italiana, un *biftech*, una perdihueta, un plat de llús, tres ó quatre frioleras mes, amenidas á cada punt per copetas de Rhin, de Jerez, Málaga y Burdeos, y per últim sis ó set classes de postres, entre las quals y ab l' ajuda de don Cristófol, s' havian vuydat no se com, tres botellas de Champagne.

Lo notari estava admirat.—Jo no menjo l' hi deya la máscara ab véu fingida: pero en quan m' hi poso.....

—Massa que 'u veig, rateta, responia don Cristófol. Pero per Déu treute la careta, que aixó 't priva.

—No... no... avuy no pot ser: tu 'm coneixes moltíssim, cada dia 'm véus y...

—Vaja: que totas dihéu sempre lo mateix...

—Un altre ampolla?... deya la máscara.

—Encare que 'n vulgas déu, responia 'l no-

tari posantli familiarment la má sobre l' espatlla.

Y aixis en dolsa francaxela anavan vuydant copas, y de 'n mica en mica la má del vell pollastre 's permitia certas llibertats disculpadas per l' efecte del ví, fins que per últim, passant de l' espatlla á l' orella, y excitat per una curiositat infernal, fá saltar la goma que sostenia la careta per un cantó, y 's presenta com l' efecte de un llamp, á sos ulls aturdits, la cara imberbe de un jove de uns disset anys, que deixa anar una estrepitosa riatllada á sas barbas venerables.

—¡Miserable!... diu D. Cristófol alsantse de repent... ¿á mi aquesta broma?

—No s' ofengui diu lo jove.

—Que no t' acostis may mes al meu despaig.

—D. Cristófol: si per compte de donar als escriptors dotze duros cada mes, los des lo que correspon, aquests no haurian de fer com jo venint als balls de máscaras vestits de donas, á fi de trobar la entrada mes barata.

—Y bè... vaya..... que no 't veji may mes al meu davant, digué 'l notari corregut com una mona, prenent á tota pressa l' escala, entre las riatlladas dels que ocupavam las taulas del voltant.

Y l' escriptor deya, mitx borratxo:

—¡Maliatsiga! L' únich que 'm dol es no haverli demanat un parol!

P. K.

BATALLADAS

Lo Sr. Mañé y Flaquer s' ha constituhit de cop y volta en gran protector de la clase obrera de Catalunya.

¡Ay gracias á Déu!...

Are quan en alguna línea férrea succeheixi una catástrofe, ja no veurém al Brusi dir en la seva gacetilla:

—«Afortunadament los cotxes esclafats eran tots de tercera clase.»

Los partidaris de l' igualtat s' enganyan, deya un doctrinari.

En va diuhen que l' home davant de la mort es sempre igual.

Aquesta teoria es falsa, per quan mentres hi ha homes que moren de fam, n' hi ha que moren d' indigestió.

Dijous gras era aquesta última senmana.

Dijous gras ¿per qui?...

Ah! Sempre un benefici porta un consegüent perjudici.

Dijous gras pèls que tenen las claus del rebost: dijous gras pèls que menjan; en quan pèls pobres contribuyents y pèls tristos obrers que pagan los vidres qu' en la broma 's tren-can, no era dijous gras, sino dijous magre.

Cada ball dels que dona la sociedad Romea 's véu mes concorregut.

Lo del últim dijous fou un modelo d' elegancia, de bon gust, d' expansió y de agradable passatemps.

Ab aquest motiu la indicada societat pot posarse entre las de primera línea de Barcelona?

Lo «Figaro» ha desaparecut del estadi de la premsa.

Ell diu que perquè ja ha triunfat la causa qu' ell defensava.

Hi ha qui creu qu' es per falta de lectores.

Y aixis déu ser, porque ¿á qui se l' hi acut deixar una causa 'l dia següent del seu triunfo, qu' es quan mes necessita del ausili dels que la defensen?...

Ja han vist l' ordre del Sr. Alcalde sobre 'ls dias de carnestollas?

Donchs no val á tirar ous, ni res que puga espatllar los vestits: no val á representar paròdias *ridículas*, etc., etc.

Res d' aixó: divertir-se molt; pero ab quietut y formalitat.

Sino... ¿qué dirian las potencias estrange-ras?

Lo democrata D. Federico Pons y Monteys ha sigut nòbrat oficial major del ministeri de Ultramar.

Res mes just que un nombrament aixís.

Per anar á Ultramar, se necesita saber navegar en totas ayguas, y ningú com lo nostre paisá.

Los carlins ja volen la pau; pero segons los periódichs mes ben informats, demanan:

Primer. Lo regoneixement de princep d' Asturias en favor de D. Carlos.

Segon. Lo regoneixement dels graus y condecoracions de tota la briballa que 'l defensa.

Tercer. Lo regoneixement de la deuda Carlista que s' eleva á 17 mil milions.

¿No troban que son molt poch exigents?

Demandar per demandar, y ja que no hi perden res, podrian voler ademés canonjias per tots los *ojalateros* que 'ls defensen.

CARNESTOLTAS.

L' home que vá al ball y deixa la dona dintre 'l pis tancada, y quan ell es fora ella se n' aixeca, la careta 's posa y se 'n vá al Liceo y al seu home esbronca, mereix que l' hi digan qu' es un *Carnestollas*.

Qui sis anys enrera se deya democrata sent are monárquich, y ab poca vergonya cantoner dels fieros l' endemá á tot' hora, y davant de 'n Cánovas avuy s' ajenolla, mereix que l' hi digan qu' es un *Carnestollas*.

Montanyés que un dia quan s' aixecá 'l poble, á punt l' escopeta l' hi sorti al encontra, que avuy no 's pot treure los carlins de sobre, porque quan s' alsaren ho prengué per broma, mereix que l' hi digan qu' es un *Carnestollas*.

Obrer que exigencias cada dia novas en *meetings* y anuncis y déu mil camorras en temps favorables mostrava l tanoca, y en lo dia, motxo, treballa dotz' horas mereix que l' hi digan qu' es un *Carnestollas*.

P. K.

REPICHIS

Las tropas han entrat á Pamplona. Y no saben qu' eran totas aquellas trinxeras dels carlins?

No res: una *pamplina*.

Un carlista que 's contava per bon home y religiós, portava un cor gloriós que de balas lo guardava.

Segons contan las gazetas may cap bala 'l vá ferí y es que 'l pobre vá morí traspasat de bayonetes.

LL. DE Y.

Ab molt de gust y salero 'ns ocupariam dels capellans que van ab las partidas; pero llegim en l' últim decret sobre imprenta:

«Article 7.º—Serán castigats ab suspensió que no passarà de vuyt dias:

«Los insults á las personas ó cosas religiosas.»

Are vostés vagin á saber si 'l capellá de Flix es ó no persona..... religiosa.

També 'ns ocupariam del emperador de la Xina, mort de la verola.

Però una suspensió de vuyt dias es lo primer dels tres esglahons, que 'ns porta á la supresió ... y no tothom té la ditxa de ser verola que fereix impunement.

Anys en l'arrera, recordém haver vist en un célebre periódich satírich que 's publica á Londres, una caricatura molt estupenda.

Representava al príncep de Gales, seguit de una réqua de ninyeras, cada una ab una criatura al bras, y deya la lletra:

—«Lo príncep de Gales portant los seus productos á l' Exposició de París.»

Oh! llibertat inglesa... llibertat inglesa... llibertat inglesa!...

F Á B U L A.

(Imitació.)

Dos gatots de gros ronyó se crosiren un capó dins de un gran tupí guardat: després d' habers'el jamat tractaren en conferència si obrarian ab prudencia cas de vendr'es lo tupí.
—Y se 'l varen vendre?—Sí: sens escrúpols de conciencia.

—Jo m' en vaig al Liceo disfressat, deya un conservador, émulo y admirador del Sr. Mañé y Flaquer.

—Disfressat de qué?

—De dominó.

—Mes l' hi escauria disfressarse de domine.

A la porta del Liceo.

Passa un senyor: un d' aquells revedors que en los dias de ball, may hi faltan, ja l' hi surt al pás.

—Vol una entrada de senyor... una de senyora: digui: que l' hi falta?

—Que 'm falta?... ganas d' anar al ball.

Passava una estudiantina: á la llegua 's coneixia que 'ls que la componian no eran estudiants.

—Jo no sé perque féu aixó, los deya un: tot ho sembléu menos estudiants.

—Y no obstant, estudiém.

—Y qu' es lo que estudiéu?

—Los medis de tréuleli 'ls quartos.

La premsa de Madrid s' ocupa molt dels petits viatjes que fa a Navarra 'l célebre ganadero Sr. Carriquiri.

Per aixó cada dia son mes intensos los rumors dels que creuen que la páu se solemnizará ab inesperadas y grandiosas corridas de toros.

—Jo voldria disfressarme y no se de qué, deya un jove.

—Home aixó ray disfressat d' inglés.
—¿Qué tens un trage per deixar-me?
—No: pero es igual: deixam cinch durcs y quedas fet un inglés tot desseguida.

A un gos molt curiós veyent la Rúa l'hi varen masegar tota la qua: y 'l seu amo prenentne la Rúa lo varem dur al ninxo l' endamá.

Convéset car lector de una vegada qu' es lo millor del mon viure á las foscas y creure tot alló: —«En boca tancada no hi solen entrar moscas.»

Un anava tot esbarat pels corredors del Liceo.

—Ahont vás tant depressa? l' hi pregunta un amich.

—Deix'am que corro al darrera de una turca.

—Per tant poca cosa, no val la pena de cansarse: aném al restarant y si vols, pots agafarla.

Quan á Igualada atacavan los defensors del seté á casa de un fideuhé aygua ab sucra demanavan.

Y de tal modo cridavan y alsavan escándols tals, qu' en Miret per sossegá'ls cridá al amo y l'hi digué:

—«Déulos aygua, y si convé ayguardent per ANIMA'LS.

LL. DE Y.

Lo parte de un cabecilla carlista, deya:

—«En l' acció tinguda ab la columna de 'n Cirlot hi tingut 27 ases morts y 40 de ferits.»

—Y que son tants ases? preguntava l' escribent. Jo no n'hi vist pas cap.

—Entengas donchs que si t' haguesen escabetxat á tú, n'hi hauria hagut 28: ab aixó calcula.

CANTARELLAS.

Tu 't mors per mi: jo per tú:
d' amor nos morim tots dos...
¡Oh y are que de morts parlo!..
¿Sabs qui s'ha mor? Lo meu gos.

Jo per tú sufreiro nena lo que no sufreiro ningú.
Vés si sufresco que esperante m' ha entrat una brossa al ull.

P. B.

Sempre 'm preguntas Layeta si t' daré la mèva má;
potse tu no sabs filleta qu' es molt lo servey que 'm fá?..

M' agradan las nenas rossas, me moro per las morenas;
pro m' agradan mes las blancas vulgo encatalá (las pelas).

P. M.

En vá nineta 'm demanas cantarellas ben bonicas...
Ton pare m' ha dat un tanto ¡ay! al ós de la música.

P. K.

Un subtinent segueix á una noya.
—Lucero del alba; sol de mi vida, l'hi diu tot contornejantse.

—Vagi en nom de Dèu, contesta la minyona... que no véu que fá la nit molt fosca.

—Que quiere Vd. decir? pregunta 'l militar.
—Que una estrella no més brilla molt poch.

Deya una criada á sa mestressa.

—Avuy ha vingut la Paca y ha preguntat per vosté.

—No 's diu Paca, sino donya Paca.

Un altre dia:—L' Emilia ha dit si estavan bons.

—Es á dir que ja no te'n recordas?... Sápi-gas que 's diu donya Emilia.

Tres dias després:

—Pauleta ves fins á Novedats á veure quina funció fan.

—Senyora fan «lo terremoto de D.ª Martinica.»

Un dia de gran festa, en que 'ls forasters omplian tota la capital, un de Reus cansat de seguir totas las fondas en busca de un quarto, arriba á una:

—Ho sento, diu lo fondista, qu' era molt campetxano, pero tot está prés: fins lo mèu quarto 'l tindre plé de forasters. Ja no'm queda mes que 'l quarto de la mèva filla.

—De la vostra filla? Donchs tot se pot arreglar. Que vinga un capellá y 'ns casi, y dormirem plegats.

Increpavan á un célebre escriptor, dihentli que en la seva infancia havia guardat tocinos.

—Ah! es molt cert responia ell, pero si vosaltres que m'ataquéu haguessiu sigut al meu puesto, encare'ls guardariau.

Un gran sabi sostenia 'l principi de que tots los animals tenen un llenguatge especial.

Un gran presumit sense solta ni volta l' hi feya la contra.

—Desenganyis, deya 'l sabi, quan mes lo sento á vosté, mes m' en convenso: hi ha animals que parlan.

En una visita:

—Senyora: vosté 'm dispensará, si no m'estic mes temps aqui; pero abaix tinch lo cotxe que m' espera.

—Vaji al cotxe, deya la senyora: que tot lo que puga dirme no val pas la pesseta que l' hi costa de lloguer.

Un d' aquests que diuen mes mentidas que paraulas, feya correr un dia la següent:

—A la Habana hi ha hagut lo mes passat un gran terremoto: mitja ciutat enfonzada, l' altra mitja l' haurán de tirar á terra: los morts y ferits no tenen comte.

—Home: aixó es imposible, vá observarli un comerciant: avuy hi rebut los periódichs del 31 de Desembre y no 'n diuen res.

—Donchs jo hi rebut los del 32 que 'u portan, vá dir l' embustero ab tota la fiema de aquet mon.

—¿Ahont son aquells déu rals que vaig donarte l' altra dia? preguntava un pare al seu fill, xicot molt jove encare.

Com que se 'ls havia fet mal bé, vá contestar.

—Me 'ls nan robát.

—Y com ha sigut?

—Ay, ay... aquesta nit tot somiant.

Un pagés molt avaro que té 'l noy estudiant á Barcelona, 's para aquest dia davant del aparador deca'n Clausolles, contemplant aquell magnífich cráneo, posat á la venta per mil rals

—Miréu, pare, l'hi diu l'aprenent de metje, aquest cap de mort val cinquanta duros.

—¡Cinquanta duros!.. Ja veurás entrém á la botiga.

—¿Que potser voléu comprar-me'l?

—Ja veurás entremi.

Un cop á dins: lo pagés pregunta:

—¿Val cinquanta duros aquest cap del apardador?
 —Cinquanta duros contesta'l dependent.
 —Home: ¿vol tallarme 'l meu y 'l hi dono per quaranta?

EPICRAMAS

Ponderantne sas hassanyas
 un xicot qu' era un poruch
 vá dir d'un: —¿Quin pe'acanyas!
 si l' agafa 'l faig ab such.
 Ja veuréu: que vin'a aquí
 y al instant corre 'l veuréu...
 Y un contestá: —Ho crech així;
 pro correrá al detrás teu.

L. T. C.

—¿Quants morrals Joan Batista
 l' hi fan falta? digue en País
 y aquell qu'es gefe carlista
 respongué: —Passaré llista
 y tants homes, tants morrals.

A. F. O.

Certa jamona 's queixava
 de que per mes qu' ella feya,
 com altras donas no veyá
 que ningú al detrás l'hi anava.
 Y al sentirla D. Simon
 vá d'rlí: —No es cert senyora:
 jo veig portarli á tot' hora
 al darrera un polisson.

K. L.

En Miquel, fill de la Tona
 de una figuera 's penjá
 puix no 'l deixavan casá.
 Y un marit vell exclamá:
 —¿Devia tenir la mona!

E. X.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Ralip. Un espanyol, Pepa y Lola y D. Jordi.
 Son arreglables las que han remés los ciutadans Cómich d' Horta, Jenani, Manxare, Guitera y Jo mateix.
 Las demás que s' han remés y 'l noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, facils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.
 Ciutadans Aquell. Admesos ab molt gust los geroglífichs.
 —Pepa y Lola. Pot aprofitarse alguna cosa: n' hi ha d' atres de molt desahuyadas. —Aragonés catalá. Un parroquiá tant bó com vosté, mereix que se 'l complagui: pero re órdís que hi ha mes dias que 'l angonissas. —D. Admés to que 'ns envia. —Saxief. Insertarem lo seu salt del caball; o demés si que no fila. —Desahogat. Las preguntas be; lo demés no vá. —Perico Matalassé. L' anagrama es com cal: lo restant se troba molt per sota. —Buridan. De lo que 'ns envia l' únich que podria anar son los sants, y aquestos se 'n han anat al cel desde l' últim decret sobre imprenta. —Cómich d' Horta. Insertarem lo salt del caball. —Jenani. No pot aprofitarse mes que una pregunta. —Gestus. ¿Está content? Respec e al senyor P. K. no estranyi lo molt que d' ell se publica, pues es redactor y no colaborador. —Manxare. Fa molt mal en picárselas tant fortas: vosté tot just es manxare y ja voldria ser fadit; bona es la aspiració, pero estudihi y treballi, que lo d' aquesta no vá encare prou fi. —Guitera. Lo primer epigrama pot anar: lo demés es á molt mal versificat. —Ciutadans Paga qu' es gata. Galana de las galanas. Un trempat de Reus, M. de la Caterva. Pippermint Federich Sisort Esquirol Trepí ja-espinas Muslin, P. de San Celoni, Un baylet y Fillet de Reus; lo que aquesta semana envian no fá per casa. —Jo mateix. Insertarem problema y cuento. —Dos baliga-balagas tarrasenchs. Aceptem la combinació del aragrama y l' epigrama. —Trompet de Reus. No podem aceptar mes que una can arella y l' idea de un' altra, posada en un' altra forma. —Llambrochs. Ja 'u arreglarem, vaju. —P. R. F. Bèn Versificadet; pero flúxeja. —Batalmon. Lo càlcul es massa conegut; la combinació cali rífica impracticable, dats los medis tipografichs de que disposem. —A. F. O. Aprofitarem ab molt gust alguns dels seus epigramas. —D. Crispin y C^a. Y una pregunta de vostés. —Vientó. Lo de la semana passada de que 'ns parla, no devia arribar á las no-tras mans. —Rossegatons. Lo calcul aritmétich bé; lo de nés no fia. —Un ganxet. Vostés 's enganya; pero, consti á tothom que lo que la semana passada anava firmat T. R. era de vosté. —Pere so'ero. Aprofitarem molta cosa de lo que 'ns envia. —Josep Verdú. Lo sonet es molt desgabellat. —Llus d' Igualada. La resposta l' haurá ja vista ab l' inserció de lo que 'ns envia: pensi forsa ab nosaltres. —Enrich Xar' u. Las cantarelles bé; lo demés demaniu al fiscal d' imprenta. —Laus tibi Crespis. Com sempre hi ha en lo de vosté cosas molt cayas, que las aprofitarem. —Ralip. Insertarem ab gust lo salt del caball: lo demés esta molt per sota.

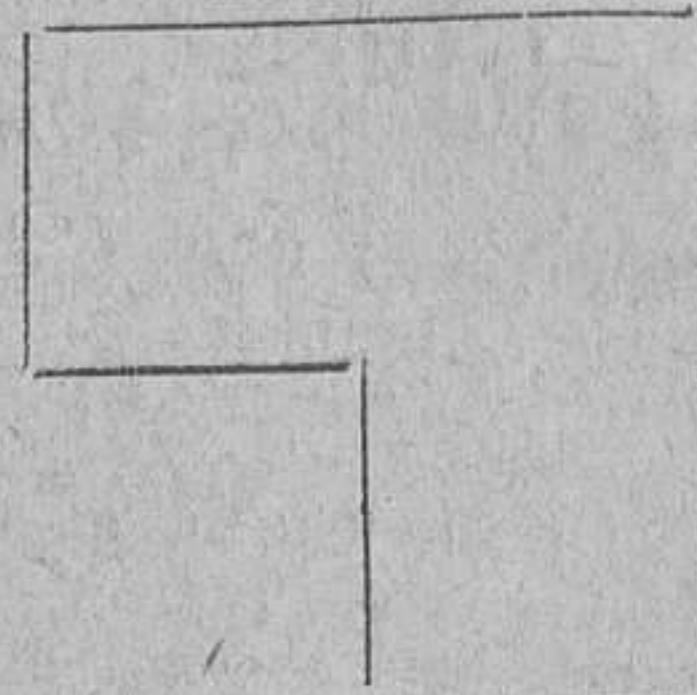
PROBLEMA ARITMETICH.

Una dona duya un cistell d' ous: l' hi relliscan del bras, l' hi cauhen á terra y se l' hi esclafan. —Quants n'hi havia? l' hi preguntan. —No 'u sé de cert; pero contats de dos en dos per haver-hi 'l número exacte 'n sobrava un: contats de tres en tres, ne sobraven dos; de quatre en quatre, tres; de cinch en cinch, quatre, y finalment de sis en sis ne sobraven cinch.
 ¿Quants n'hi havia?

MATA-BARRETS.

PROBLEMA GEOMETRICH.

Dada la seguent figura, partirla en quatre parts iguals.

LAUS TIBI CROSPIS.

FUGA DE VOCALS.

Ls c.r.l.n.s .n l. m.n.l.n..
 s.mbl.n g.s.s.s p.t.n.s:
 s. s.'s f. c.r. r.c.l.n
 . d. ll.n. s.n m.l.t v l.n.s.

JENANI.

FUGA DE CONSONANTS.

.o.e .ue .o. .e.i.
 .a. .e.o.ia .a .e .e.i

D. MIA Y NET.

ANAGRAMA.

Vols veure un hu? Al firmament,
 Segona es joch de canalla,
 Tercera es nom de poblet,
 y la quarta está en xararas.
 Si encar esperansa 't quinta,
 y sis desitjas ab calma,
 d' anarte'n ab los carlins
 no fassis l' encarrapada,
 que si may has set per forsa
 ho farás sens tardar gayre,
 y per molt bó que tu sigas
 vuyté quedarás al acte.
 Ab cinch lletras tens vuyt tots:
 endavina l' anagrama.

TRENGA-CAMAS.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quin es l' instrument que si 'l poguessem sentir nos faria remoure 'ls ossos?
 2.ª Quina es la bestia que l' home pot agafarla mes facilment que no deixarla anar?

B. BRUTA.

XARADA

I.

Jo'n tinch format un primera
 per 'nar á trobá una tot,
 y si 'm dona algun pebrot
 ja no seré hu-dos-tercera.
 Com es quarta repetida
 no 'u estranyaria á fé;
 pero una hu-dos l' hi daré,
 y si aixis no 'u logro.... á dida.

SAXIEF.

II.

Jo só molt hu
 (Tot es aixó)
 Dos tè la dona
 (Tot? —Aixó no.)

AMROT.

ENDAVINALLA.

Vestit d' or hivern é istiu
 sense ser casat só pare:
 ficat dintre de ma mare,
 menjo 'l cor del pare viu.

ARAGONÉS CATALÁ.

(Las soluciones en lo próxim número.)

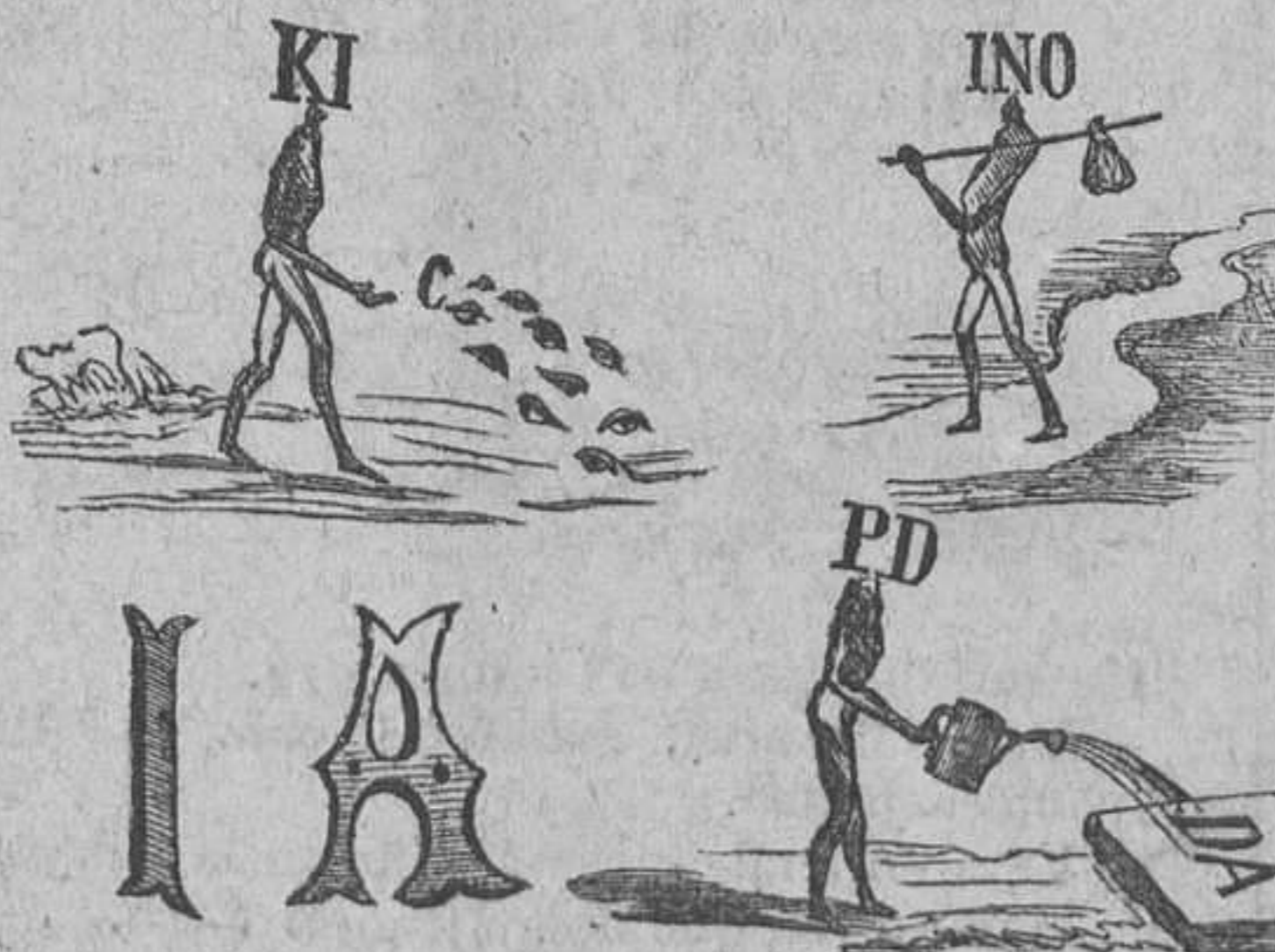
IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.
 Lopez editor. —Rambla del Mitj 20.

SALT DEL CABALL.

do,	vo,	nich:	re	Flix,	li	mon	Lo
o	ga	ror	un	bo	hims	Nas	de
Go	Pé	cha	de	Ca	la	car	tan
Ca	li	nom	molt	te	va	pe	ra
ru	pre	de	va,	llá	mats,		jo
So	Cu	Mui	sem	gre	do,	tad,	Tre
la	la,	flo	qués	Ca	ra,	y	y
ret,	xi,	ca	Mo	Nas	Mar	meu	Mo

F. R. LL.

GFROGLIFICH.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

Entre las fugas costosas
 diu 'a de vocals ab rahó:
 —No sem fugas perillosas
 que no'n resultés d' aixó
 que en l'och de fugir 'voc'ls
 no haquessen de fugir au'ors.
 —La de consonants lectors
 ere h que diu: v que no es fals
 que de boig y de poeta
 tots tenim una miqueta:
 l' Anágr ma 'm don' senyals
 (si no so un os y un past'e'a)
 que un os l'uri al so de un tiro,
 y per Besalú jo 'm miro
 á la pregunta primera.
 —L' altre pregunta á n' al pap
 tinch que son pussas per dí,
 y al problema sostení
 que «dels cinch no'n quedá cap
 porque 'ls vius solen fugi:
 A-NA-GRA-MA es la xarada
 l' altre gos-sa es per sí acás,
 l' endavinalla es lo GLAS
 y 'l geroglífich m' agrada
 porque diu ab senyas vistas
 (pèls que á endavinar son llestus
 —De cada dia 'ls carlistas
 ne van disminuhint

GESTUS.

Ha endavinat totas las soluciones lo ciutadá Aquell: totas menos la 5. Aragonés Catalá: menos las 8 y 9 Caballero Atagnan: menos las 5, 9 y 10 Un espanyol y D. Miá y Net: menos la 3, 5 y 8. Federich Sisort: menos las 3 y 10. J. L.: menos las 5, 8, 9 y 10. Pepa y Lola: menos las 4, 5, 9 y 10. Nyela: menos las 2, 5, 6 y 9. Cómich d' Horta: las 1, 2, 4, 6 y 7. un guenyo: las 1, 3, 6 y 7 y 9. Saxief: las 1, 3, 6, 7 y 10. A. L. del' Ostia: las 1, 3, 4, 6 y 10. Desahogat: las 1, 6, 7, 9 y 10. Esquirol: las 1, 2, 3, 4 y 7. Trepí ja espinas: las 3, 4, 6, 7 y 10. Muslin: las 1, 3, 4 y 7. Jenani: las 1, 2, 4 y 6. Perico Matalassé: las 1, 4, y 7. Un P. de Sant Celoni: las 5, 6 y 7. Manxare: las 1 y 6. Un baylet: las 6 y 10. Buridan: las 2 y 10. Fillet de Reus: las 4 y 7. Treseta: y la 6 no mes Dos baliga-balagas tarrasenchs.